

Màrtirs del segle XX

Us reproduïm l'acurada reflexió sobre els màrtirs del segle XX publicada al Diari de Tarragona, escrita per Manuel M. Fuentes, Nobert Miracle i Armand Puig i Tàrrrech. La memòria històrica és important i necessària, si més no per afermar aquest principi: «el qui no fa memòria del passat, corre el risc de repetir-lo». Una beatificació [...]

08 octubre, 2013 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Us reproduïm l'acurada reflexió sobre els màrtirs del segle XX publicada al Diari de Tarragona, escrita per Manuel M. Fuentes, Nobert Miracle i Armand Puig i Tàrrrech

La memòria històrica és important i necessària, si més no per afermar aquest principi: «el qui no fa memòria del passat, corre el risc de repetir-lo». Una beatificació conté una part de memòria del passat col·lectiu. En el cas de les beatificacions del 13 d'octubre a Tarragona, aquest passat és el dels anys trenta, anys complexos, plens de posicions contraposades, passionals i també mortífers, culminats per una guerra fratricida que provocà centenars de milers de morts, combatents i civils. De manera paral·lela, aquest és un període en el qual les doctrines i els postulats anarquistes s'obriren pas en el món del treball, sobretot urbà, però també rural, de Catalunya. La «nova societat» que l'anarquisme propugnava era una societat sense Déu ni religió. Per tant, la revolució havia d'orientar-se a destruir el fenomen religiós en les seves múltiples expressions: edificis, símbols, costums... i persones. Una versió violenta de l'anarquisme estava convençut que calia, literalment, eliminar les persones d'Església (capellans i laics significats), ja que així s'eliminaria l'Església, considerada un

obstacle per a la «nova societat». Curiosament, i sense saber-ho, s'eliminava la memòria del més gran revolucionari de la història, Jesús de Natzaret, el fundador del cristianisme!

L'aixecament militar del general Franco a l'Àfrica contra el govern legítim de la República, el 17 de juliol de 1936, fou l'ocasió desitjada per a accelerar el nou estat de coses. Els comitès i les columnes antifranquistes aviat foren dominats pels anarquistes, que havien aconseguit avortar l'aixecament dels militars sollevats a Catalunya, i aquells es convertiren en els autèntics amos de la situació. En aquest context, el dia 21 de juliol comencen els assassinats de capellans i la crema d'edificis religiosos, a Reus i a Tarragona. Els capellans eren, en la seva immensa majoria, persones sense significació política, que ni tan sols sabien qui eren els generals sollevats. Molts d'ells s'havien ocupat dels joves catòlics de les parròquies, agrupats sota la Federació de Joves Cristians de Catalunya, un moviment obert i modern, de to catalanista: dos-cents joves fejecistes catalans foren assassinats entre el 1936 i el 1939 pel fet de ser catòlics. I, després de la guerra, el moviment dels fejecistes fou suprimit per la dictadura de Franco, acusat de ser separatista.

El cap de l'arxidiòcesi de Tarragona, el Cardenal Vidal i Barraquer (que té places, carrers i centres educatius dedicats a la ciutat de Tarragona i a altres localitats), era un bisbe que havia procurat establir ponts amb la República i amb la Generalitat. El Cardenal estigué a punt de ser assassinat per un escamot anarquista el juliol del 1936 i, gràcies al conseller Ventura Gassol, pogué arribar a Itàlia. En canvi, el seu bisbe auxiliar, Manuel Borràs, fill de la Canonja, fou assassinat al Coll de Lilla el 12 d'agost del 1936. L'any següent, 1937, el Cardenal, ara a l'exili, mantingué el seu compromís amb una Església lliure d'aliances polítiques i no va voler signar una carta col•lectiva dels bisbes espanyols que donava suport al règim de Franco. Per això, en acabar la guerra, no va poder tornar a Tarragona, represaliat pel règim franquista.

Davant d'això, és evident que no es pot afirmar que els capellans de Tarragona assassinats entre el 1936 i el 1939, en nombre de 143, fossin franquistes i espanyolistes. Van ser morts pel fet de ser capellans i prou! Els qui els mataven volien decapitar l'Església i destruir-ne el record. Aquells homes indefensos, que sovint es resistien a creure que els pogués passar res de mal i continuaven anant tranquils pel carrer, no es van defensar i van morir sense

compassió ni garanties legals de cap mena: alguns foren turmentats i molts d'ells foren assassinats sense judici previ. Per als comitès n'hi havia prou que fossin capellans: aquest era el seu crim.

Ara, després de molts anys, l'Església els beatifica, és a dir, declara que van morir per la simple raó de ser capellans –si hi hagués motivacions polítiques, fossin del color que fossin, no els beatificaria!– i proposa que siguin models de fidelitat i de perdó per als cristians. De fet, les cartes dels màrtirs que conservem no amaguen sentiments d'odi contra els qui els mataven. Ben al contrari, accepten allò que els ve al damunt i s'hi preparen, perquè no volen fallar a l'últim moment. La beatificació del 13 d'octubre no és un atac contra ningú ni un insult contra res. Després de molts anys de procés, ara es pot declarar el que ja eren: beats i màrtirs. No són, doncs, cap perill ni cap escarni. L'Església els proposa com a exemples de pau i de perdó, de fidelitat i de compassió per tothom. Val la pena respectar la seva memòria i entendre que la seva beatificació tanca ferides antigues en nom de l'Evangelí del bé i de la humilitat.